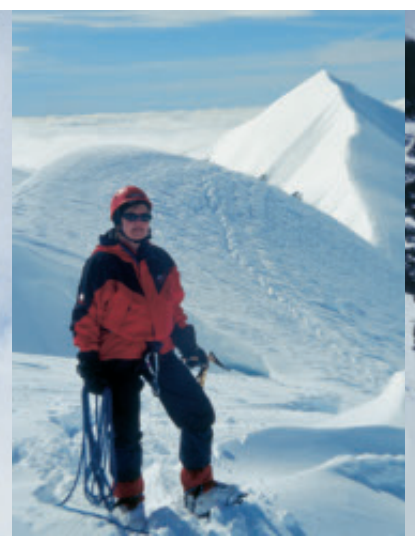

Kebnekaiselta ei löydy kunnollista reittiopasta eli topoa, joten esittelen tässä muutaman reitin huipulle.

TEKSTI JA KUVAT **KARI VAINIO**

Reittejä

▲ *Kuva Nordtoppenilta Sydtoppenin suuntaan.*

◀ *Isflassjäätikön serakki-alueella.*

▶ *Pallins Corridor. Mielenkiintoinen 350 metriä korkea jäälumiseinä. Yläosan jyrkkyys lähentelee 60 astetta.*

Vasemmalla Pallins Corridor ja oikealla Halspasset.

Edellä mainittujen huippujen välissä on kaunis lumi/jääharjanne. Se on kapeimmillaan vain 30 senttimetriä leveä ja siitä on putoamisen mahdollisuus 400 metriä alemmaksi jäätikölle. Harjanteelle ei siis kannata mennä ilman jäärautoja ja hakua. Myös kiipeilyköysi ja yhdestä kahteen kaveria on suositeltava olla mukana.

Nousuun voi lähteä muuten kevyessä varustuksessa. Mukaan on kuitenkin varattava pikkupurtavaa ja jonkin verran juotavaa. Matkan varrella on pikkupuroja, joista voi täydentää juomapulloja, joten kokonautittavaa nestemäärää ei tarvitse kantaa mukana.

Tukevat, kovapohjaiset kenkät ovat tarpeelliset, sillä jokaisella reitillä on kivikkoa. Huiputukseen on viisainta varata koko päivä ja palata illaksi samaan leiriin, mistä on lähtenytkin. Jos sää on sateinen ja pilvinen, ei ole mielekästä lähteä ollenkaan, koska ylhäältä ei näe mitään ja eksymisen vaara on suuri.

Reitit

Västra leden on suosituin reitti Sydtoppenille. Mitään erityistaitoja tai -varusteita ei tarvita, sillä kyseessä on puhtaasti kävelyreitti.

Reitti alkaa Fjällstationilta ja polun alku on selkeä. Reilun kilometrin kulun jälkeen polku haarautuu Östra ledeniin oikealle ja Västra ledeniin vasempaan. Risteyksessä on kyltit.

Eräs tapa lyhentää huiputuspäivän matkaa on tehdä perusleiri risteyksen ja Fjällstationin välille.

Västra leden jatkuu Tolbagornin editse. Tolbagornin pohjoispuolella se kääntyy länteen Tolbagornin ja Vierranvarrin väliseen satulaan, josta nouseaan Vierranvarrille 1 710 metriin.

Huipulta jatketaan alas Vierranvarrin ja Kebnekaisien väliseen satulaan. Turhauttavaa laskeutumista on noin 200 korkeusmetriä ennen kuin päästään jatkamaan ylöspäin Kebnekaisien rinnettä Toppstuganeille. Majoille on helppo löytää

fångstarmien ansiosta huonosakin kelissä.

Toppstuganeilta risteilee useampiakin polkuja kohti huippua. Jos pelkää eksymistä, kannattaa pitää tuntuma Kebnekaisien itäajrkantereeseen ja käyttää kompassia. Itse topista ei voi kävellä ohi. Huipun juurella hetki harkintaa on hyväksä. Mikäli lumiolot ovat turvalliset omiin taitoihin ja varusteisiin nähden, niin ei muuta kuin ylös.

Durlings lediä pidetään helpoimpana reittinä Sydtoppenille. Sitä voi kulkea hyvin myös kevätkautena.

Reitti alkaa Kebnekaisien länsipuolelta Kuninkaanpolulta. Perusleirin voi pystyttää esimerkiksi Kuninkaanpolun varteen Singijohkaan Singitsäkan luoteispuolelle. Reitti on merkitty 1:100 000 karttaan pisteiviivana, mutta maastossa ei ole minkäänlaisia merkkejä.

Ensin lähdetään Guobirtsäkan ja Signisäkan välistä laaksoa ylös. Kierretään Guobirtsäkka ja jatketaan koilliseen Kaffedalenin. Täällä reitti yhtyy Västra ledeniin. Pelkkää kävelyä kivikossa ja välillä lumella. Käsiä ei tarvita.

Östra leden on teknisesti helppo, mutta kuitenkin sen verran ilmava, että korkean paikan kammosta on haittaa. Ilman vankkaa kiipeilykokemusta kannattaa edellisenä päivänä kysäistä Fjällstationilla, vievätkö oppaat asiakkaita Östra ledeniä ylös. Jos näin tapahtuu, reitti on hyvässä kunnossa.

Mutta mm. 1999 reitti oli heinäkuun lopussa niin luminen ja jäinen, että se oli suljettu. Sulkeminen ei tarkoita, etteikö reittiä voisi kiivetä omin päin. Tuona vuonna siellä joutui kuitenkin käyttämään jäärautoja koko matkalla.

Östra leden alkaa samaa reittiä kuin Västra ledenkin, joten perusleiriksi käy sama paikka. Polkujen risteyksestä jatketaan oikeanpuoleista haaraa ja nouseaan helpossa kivikossa pienelle lumikentälle. Kenttää pitkin nouseaan edelleen ylöspäin ja pienen kivikkopätkän jälkeen ollaan Björling-jäätikön reunasasa.

Jäätikön eteläosassa ei ole

huipulle

Sydtoppen on Kebnekaisien korkein huippu (2 111 m) ja Nordtoppen hiukan sitä matalampi (2 097 m). Sydtoppen on lumen ja jään peittämä, kun taas Nordtoppen on paljasta kiveä.

Sydtoppenille pääsee helpoimmillaan kävelyreittejä pitkin, mutta viimeiset 50 metriä voivat olla vaaralliset, jos lumi

on kovaa ja osin jäistä. Tästä huolimatta olen 1990-luvun alussa nähnyt sitkeän suomalaisen sissin nousevan toppia kumisaappaissa ja kirveellä jäätä hakaten.

Muistutan tässä vakavasti, että jos Sydtoppen on jäinen, siitä on todellinen vaara pudota muutama sata metriä alas jäätikölle.

Kun myrsky yllättää eikä näkyvyyttä ole, liikkuminen käy mahdottomaksi. Majoittumispäätös on syytä tehdä ajoissa ennen kuin ryhmän voimat ovat lopussa.

Kun myrskyää

■ Suurin osa Kebnekaisen reiteistä kulkee 700–800 metrin korkeudella. Kun lähdetään laaksosta ylittämään tuntureita, nouseaan yli tuhanteen metriin ja huiputuspäivinä ollaan jo kahden kilometrin korkeudella.

Korkeus yhdistettynä epävakaiseen säähän lisää myrskyyn joutumisen todennäköisyyttä. Ne, joilla on teltta mukana, ovat onnellisemmassa asemassa kuin kämppävaelluksella olevat.

Jos olette tunturin rinteellä myrskyn tullessa, laskeutukaa alas laaksoon suojaan. Pysykää koko ajan yhdessä, älkää hajaantuko etsimään kämppää tai tuulensuojaa. Jos yksinäinen etsijä löytääkin kämpän, hän tuskin osaa enää takaisin ryhmän luo.

Liikkuminen on mahdollista niin kauan kuin voitte havaita reitillä olevat korkeuserot. Esimerkiksi ruksipolkua voi hyvin kulkea, samoin merkitymättömiä reittejä, jos se on ennestään tuttu. Oudolla reitillä liikkueessa on vaarana pudota jyrkänteeltä.

Fjällkartat ovat niin suurpiirteisiä, ettei kaikkia reitillä olevia jyrkkiä kohtia ole merkitty. GPS on erinomainen väline liikuttaessa huonoissa näkyvyysoloissa.

Jos vastatuuleen liikkuminen käy mahdottomaksi, kääntykää takaisin ja kulkekaa myötätuuleen esimerkiksi lähimmälle aiemmin ohittamallenne kämpälle.

Kuljettakaa mukana lumilapiota ja -sondia sekä opetelkaa tekemään lumiluola. Älkää kuluttako kaikkia voimia myrskyssä liikkumiseen, vaan tehkää majoittumispäätös ajoissa. Kebnekaisen alueella on hyviä lumiluolan paikkoja harvakseltaan, ja ne voivat olla kokemattomalle vaikeita havaita. Yhden tai kahden hengen luolan paikkoja löytyy kuitenkin alle kilometrin välein tievojen tuulenuoleisilta rinteiltä.

Luolaa tehtäessä joudutte olemaan myrskylle alttiina 3–4 tuntia. Kebnekaisen alueen lumi on kovaa ja hidasta kaivaa. Alumiinilapio ei kestä kaivamista. □

yleensä railoja, joten seurataan jäätikön laitaa ja lähdetään nousemaan jäätikön eteläpäässä olevaa lumiharjannetta, joka jatkuu suoraan kallioseinälle. Kannattaa pysyä polulla, sillä lumen alla saattaa olla railoja. Lumiharjanteen ja kallioseinän välissä on reunarailo, joka voi olla loppukaudesta hankalasti ylitettävissä.

Kun on päästy kalliolle, jatketaan polkua pitkin oikealle. Kallioon on maalattu sinne tänne punavalkoisia ympyröitä.

Heinäkuussa 2002 ruotsalainen opas putosi ja kuoli Östra ledenillä, jonka jälkeen reitille on lisätty runsaasti kiinteitä köysiä. Niitä hyväksi käyttämällä jatketaan matkaa. Reitti näkyy paitsi maalimerkkien ja köysien, myös kallion kulumaan niin hyvin, että eksymisestä ei ole pelkoa.

Mikäli ylempänä on muita nousijoita, seurataan heidän liikkeitään, koska silloin tällöin joku pudottaa huolimattomuutensa kiven. Väistelyn ja hippaleikin lisäksi hyvä keino kivenpudottelijoilta suojautumiseen on odotella suojassa, kunnes yläpuolella ei ole ketään.

Ainoastaan kerran noin 15 vuotta sitten olen nähnyt tällä reitillä luonnon aiheuttaman kivivyöryn. Vyöry ei ollut kovin suuri. Kyseessä oli luminen kuluuari paikassa, jossa oli noustu kaksi kolmasosaa reitistä.

Kun seinämä on noustu, jatketaan kävellen pari sataa metriä Toppstuganeille, ja sieltä edelleen huipulle huohtamaan.

Jos nousu tuntui liian hui-

malta, niin laskeutumisen voi tehdä Västra ledeniä pitkin. Laskeuduttaessa Östra ledeniä vaikein kohta on heti seinämän alussa. Jos se ei tee häijyä, selviää lopustakin.

Östra ledenille on mahdollista päästä myös oppaan mukana parin, kolmenkymmenen muun innokkaan seurassa. Varsinkin nuorimmat oppaat ovat osin asennevammaisia ja tekevät reitin kovalla kiireellä osoittaakseen, kuinka vaativa nousu on. Jos on epävarma reitistä ja haluaa tehdä sen omin päin, voi odotella Björling-jäätikön reunassa opasta ryhmineen ja lähteä sitten sopivaa hajurakoa pitäen perään.

Halspasset on helpoin lumi-reitti, mutta sille pitää ottaa mukaan köysi, hakku, jääraudat ja varmistusvälineitä. Nousijoilta vaaditaan myös jäätikkökokeusta.

Nousin sen kaverini kanssa ensimmäisen kerran 1982. Koska into korvasi tuolloin tietämyksen, meillä molemmilla oli vain yksi klassinen hakku ja minulla lisäksi remmijääraudat maihinousukengissä. Seurauksena oli, että kaverini ote lipsahteli jatkuvasti ja hän nyki tasaisin välein köyteen. Ei hyvä!

Hyvä aloituspaikka Halspassetille on Tarfalalaakso, johon voi leiriytyä vaikka Storglacierin alapuolelle. Liikkeelle pitää lähteä aamuvarhaisella ja lähestymismarssi tehdään Storglacieria pitkin. Jäätikkö on helpokulkuinen Halspassetille asti ja reunarailo on yleensä helppo.

Halspasset nouseaan yleensä

Kebnekaise, Nordtoppen. Nygrens led kulkee vasenta harjannetta pitkin ja Ostkammen edessä olevaa harjannetta pitkin. Ostkammenin oikealla puolella näkyy Pallins Corridor ja äärimmäisenä vasemmalla Halspasset.

yhtä aikaa kiiveten, mutta jos olo tuntuu epävarmalta, voidaan edetä myös varmistaen. Seinämä on useimmiten turvallinen, mutta siinä on kuitenkin pitkin matkaa syviä railoja varsinkin loppukaudesta. Vuonna 1994 seinällä oli laattalaviini, joka vei lumet. Lumikansi oli katkennut koko seinän leveydeltä noin $\frac{3}{4}$ seinän korkeudelta asti.

Nautittavaa lumikiipeilyä on noin 200 korkeusmetriä ja lumiseinän päältä on hieno näköala Rabots-jäätikölle.

Matka huipulle jatkuu nousemalla kallioseinämälle oikealle menevää parikymmentä senttiä leveää hyllyä pitkin. Hyllyitä jatketaan länsiseinälle, josta jatkuu selvä, joskin irtokivinen reitti ylös.

Reitillä on siellä täällä hakoja, jotka ovat perua Kebnekaise Classic -kilpailuista. Jos niitä haluaa täydentää, yksi setti kiiloja riittää tähän tarkoitukseen.

Kiipeilyllinen osuus päättyy noin 100 metriä Halspassetin yläpuolelle kalliolle. Tästä jatketaan kävellen Nordtoppenille. Köyttä ei tarvita, mutta jääraudat on hyvä pitää jalassa.

Nordtoppenin jälkeen on ilmava, mutta kaunis harjanne Sydtoppenille. Siinä on viisasta ottaa köysi taas käyttöön ja kävellä jääraudat jalassa Sydtoppenille. Hyvä paluureitti on Östra ledenin kautta Björling-jäätikölle, josta edelleen Storglacierille.

Pallins Corridor on selvästi Halspassetin vaikeampi lumijääseinämä. Se on noin 350 metriä korkea ja seinämän kunto on hyvä tarkistaa ennen aloittamista. Joinain vuonna se on kokonaan luminen, mutta yleensä se on alhaalta ja ylhäältä jäinen ja keskeltä luminen.

Erityistä huomiota pitää kiinnittää seinämän yläpuolella olevaan lumilippaan. Onko lippa sellainen, että se voi sortua ja toisaalta pääseekö siitä yli tai läpi ja siten seinämältä pois. Ennakkoselvittelyn merkitys korostuu, koska Pallins Corridorin laskeutuminen on erittäin vaikeaa.

Perusleiriksi käy sama paikka kuin Halspassetin reitillekin. Reunarailo on loppukaudesta vaikea. Nousu kannattaa tehdä

oikeaa laitaa seuraten, jolloin on lähes koko matkan suojassa joskus vastaan tulevilta pieniltä lumivyöryiltä, jotka suuntautuvat käytävän keskiosaan. Oikeassa laidassa liikuttaessa pysyy välillä varmistamaan myös kallioon ja tekemään varmistuspaikat suojaisaan paikkaan.

Loppuosa on jyrkkyydeltään 60 astetta ja reitti valitaan lumilipan muodon mukaan. Yleensä olen noussut lopun vasenta puolta, kaksi kertaa käytävän keskeltä ja kerran oikealta.

Pallins Corridorin jälkeen jatketaan huipulle samaa reittiä kuin Halspassetin jälkeenkin.

Nygrens led on keskinkertainen kallioreitti. Se on kuitenkin selvästi vaikeampi kuin Östra leden ja edellyttää kiipeilyvarustusta. Reitillä on joitain Laskuvarjojääkärikillan jättämiä hakoja, mutta kiilasetti ja jokunen pitkä nauhalenkki ovat tarpeellisia.

Hyvä leiripaikka on Tarfala-laaksossa, josta lähdetään Storglacierin poikki Björling-jäätikölle. Reitti alkaa kyseisten jäätiköiden välistä heti lumiseinämän nousun jälkeen. Selkeä kallioharjanne johtaa Nordtoppenille.

Vaihtoehtoisesti voi alkumatkan mennä varsinaisen reitin vasemmalla puolella olevia lumiseinämäpätkiä pitkin ja siirtyä sen jälkeen harjanteelle. Harjanne on melko irtokivinen ja välillä saa etsiä kiiloille sopivia kiinteitä halkeamia. Reitti yhtyy Nordtoppenilla muihin reitteihin.

Ostkammen on vaikeahko kallioreitti. En ole noussut sitä itse, mutta seurasin 1997 Pallins Corridorin noustessani, kun V-P Mölsä (Laskuvarjojääkärikillan Mount Everest 2005 retkikunnan johtaja) nousi sen kolmen muun kaverin kanssa.

Ostkammen kulkee Pallins Corridorin vasemmalla puolella olevaa kallioharjannetta pitkin. Aloitus tapahtuu Svarta Väggenin vasemmalta puolelta, josta seurataan harjannetta. Reitti ei ole kovin selkeä, joten harhaan menemiset ovat todennäköisiä. Todettakoon, että V-P käytti tuolloin reittiin eksymiseen melkein 20 tuntia leiristä leiriin. □

Hunter MK 68 + on nyt plussan verran parempi

Nyt saat markkinoiden parhaan radiopuhelimen entistä monipuolisimmilla ominaisuuksilla. Erityisesti Suomen olosuhteisiin suunniteltu VHF-radiopuhelin kestää kovaa käyttöä ja kuuluu häiriöttömästi laajalla alueella. Saatavana hyvä valikoima laadukkaita lisälaitteita.

UUDET PLUS-OMINAISUUDET

- 1800 MaH:n akku
- entistä parempi kosteudenkesto
- kätevä kantokotelo.

**Luotettava
jahtikaveri vain
359 €**

NORDIC Hunter®

Laatu kuuluu kauas.